స్నేహం ఎంతో మధురం!.....

వ్యక్తుల మధ్య పరిచయం అంటూ ఏర్పడ్డాక అది క్రమేణా 'స్నేహం'గా రూపుదిద్దుకుంటుంది.

స్నేహితుల వ్యక్తిత్వాల్లో భిన్నత్వం లేనప్పుడే ఆ స్నేహం కొనసాగుతుంది. చుట్టరికపు అనుబంధాలున్న చోట స్నేహానికి తావులేదు.

బాంధవ్యం అన్న పదంలో 'బాధ్యత'అన్న భావం దాక్కుని ఉంది. ఆ కారణంగానే బంధువులు ఒకరిపై ఒకరు ఆధారపడే విధంగా సామాజిక వ్యవస్థ రూపు దిద్దుకుంది.

ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్రవారపత్రిక, తెలుగు కళా సమితి (న్యూజెర్సీ) రాజాలక్ష్మీ ఫౌండేషన్ (మద్రాసు) సంయుక్తంగా నిర్వహించిన 1997 కథానిక వ్యాసాల పోటీలో ప్రథమ బహుమతి పొందిన కథ

స్నేహం అలాంటిది కాదు. అది వ్యక్తుల మానసిక స్థితిగతుల ఆధారంగా ఏర్పడుతుంది.

'స్నేహం' అన్న పదంలో 'సహకారం' అన్న అర్థం ఇమిడివుంది.

స్వలాభాపేక్ష అనే దుర్గుణం లేని సద్గుణ సంఘ భావ రూపం స్నేహం!

స్వార్థత్యాగం అనే అంశం స్నేహంలోని ఓ ముఖ్యాంశంగా గుర్తించబడింది.

వయోభేదం, వర్గభేదం, అంతస్థులూ, స్థాయీభేదం వగైరాలు స్నేహానికి అడ్డురావు.

స్నేహం ఓ అతి పవిత్రమైన మానసిక పరిణామం! అది ఆత్మీయతని పెంపొందింపజేస్తుంది. మైత్రీతత్వాన్ని ఇనుమడింపజేస్తుంది. ఒకరినొకరు బాగా అర్థం చేసుకునేందుకు సహకరిస్తుంది.

అరమరికలూ, అపోహలూ, అనుమానాలూ అనే వికటిత సంఘటిత సంఘర్షణల కలితంగా ఏర్పడే ఓ శక్తి మానసికోన్నత వ్యవస్థ స్నేహం..."

స్నేహానికి ఇంతటి ఉత్తమ వ్యాఖ్యానాన్ని చేసిన శంకరం వ్యక్తిత్వానికి ఒక్కసారిగా దాసోహం అన్నాడు మధు. ఆ క్షణం నుంచే శంకరం అతనికి ఓ శ్రేయోభిలాషిగా మారిపోయాడు. వారిరువురి మధ్యా ఒకరిపై ఒకరికి ఎనలేని విశ్వాసం, అపారమైన అభిమానం ఏర్పడ్డాయి.

— రాత్రి పన్నెండు కావస్తోంది.

అంత రాత్రివేళ కూడా పందిట్లో ఎంతో సందడిగా వుంది.

వేకువఝామున మూడున్నరకి ముహూర్తం!

వేసవికాలం!

వేడిగాలి విసురు విసురుగా తెరలు తెరలుగా వీస్తోంది.

నీలి ఆకాశం తారు రంగుని పులుముకుంది.

చీకట్లో దారి తెలీక గుడ్డి నక్షత్రాలు వొణికి వొణికిపోతున్నాయి.

ఆరుబయట కుక్కిమంచాల్లో, తుంగచాపల్లో వొళ్ళెరక్కుండా ఆడా మగా తేడా లేకుండా మాంచి నిద్రలో వున్నారు.

ఆ తొలిఝాము వేళలో కల్యాణవేదిక ప్రాంతంలో కళ్ళాపి చల్లే కార్యక్రమాన్ని ముగించారు అమ్మలక్కలు.

పురోహితుడప్పుడే రంగప్రవేశం చేశాడు.

ఎవరో అందించిన సెగలు, పొగలు కక్కుతున్న కంచుగ్లాసులోని కాఫీని సేవించడం ప్రారంభించాడు.

అలా కాఫీని సేవిస్తూనే కల్యాణ మంటపంలో నిర్మించబడిన హోమగుండం వంక నడిచాడు.

ఆ వెంటనే గొంతు చించుకున్నాడాయన.

"అమ్మాయ్ శాంతమ్మా! ఈ యజ్ఞగుండం చుట్టూ పసుపూ కుంకాలతో ముగ్గులు వేయించు తల్లీ!"

పురోహితుడి అనుజ్ఞ మేరకు అప్పుడే వాకిట్లోని సన్నాయి మేళగాళ్ళు కూడా పరికరాలకు పని కల్పిం

రూ. 5000 బహుమతి పొందిన కథ

చేశారు. డోలు వాద్య 'ఢమఢమ'లు ఒక్కసారిగా పందిట్లోని వ్యక్తుల నిద్రల్ని కాస్త పటాపంచలు చేసేశాయి.

ఆ గందరగోళ వాతావరణంలో, నిమ్మకు నీరెత్తినట్టుగా.. నోట పల్లెత్తుమాట లేకుండా వీధి మూలలో మంచుని తన కొడుకు శీనుకోసం వెర్రివాడిలా ఎదురుతెన్నులు కాస్తున్నాడు శంకరం.

కళ్ళు చించుకుని చిమ్మచీకట్లోకి తొంగిచూస్తున్న అతని చూపుల్ని క్షణం క్షణం నిరాశని పెంచుకో సాగాయి.

మస్తిష్కం దాదాపుగా మొద్దుబారిపోయివున్నా అతని శరీరం అంతటి చల్లని వాతావరణంలో కూడా ఎడతెరిపి లేకుండా చెమటల్ని ఏకధారగా చిమ్మేస్తోంది.

అలా, పెళ్ళిపందిరికి దూరంగా ఏమీ పట్టనట్టుగా మంచుని 'బక' జపం చేస్తున్న భర్తపై విసుక్కుంది శంకరం భార్య శాంత.

"ఎంత స్నేహితుడయినా మధు మీకు బంధువేం కాదు! పెళ్ళి పనులన్నింటినీ అతని నెత్తిన వేసేసి మీరు మంచుని వుంటం ఏమీ బాగోలేదు. వారం రోజుల్నించీ ఆయనకి క్షణం తీరికుంటం లేదు. మీరేమో ఇక్కడ నిక్షేపంగా మంచుని వున్నారు. పెళ్ళి ఆయన కూతుర్ది కాదు. మీ కూతురిదన్న విషయం మీకు గుర్తుందా అసలు?"

భార్య ధోరణి వెంటనే శంకర్రావికి చిరాకును తెప్పించింది.

"ఏంటే నీ నెధవగోల? ఆపేయ్! సాయంకాలం ఏడింటికి గోపాల్రావ్ ఇంటికెళ్ళిన సను నీను ఇంకా తిరిగి రాలేదని నేను కంగారుతో ఛచ్చిపోతున్నాను. వాడొస్తేనే గాని నేను కంసాలి దగ్గరకు వెళ్ళేది లేదు! లేకపోతే సుమ మెళ్ళో గొలుసు లేద్దని పెళ్ళివారేం గోలపెడతారో ఏమో?" సాలోచనగా భార్యతో అన్నాడతను.

అది వింటూనే శాంతకి కూడా కంగారు ముంచుకొచ్చింది.

"అయ్యయ్యో! ఏంటండీ! ఈ విషయం ఇంత వరకు నాకెందుకు చెప్పలేదు? ముహూర్తపు వేళ ముంచుకొస్తోంది. పెళ్ళి పిల్ల మెళ్ళో ఇవ్వడా గొలుసు లేకపోతే ఎలా?" ఆందోళనతో అరుస్తున్న భార్య కంఠాన్ని అతికష్టంగా అదుపులోకి తెచ్చాడు శంకరం.

"ఉండవే! నెధవ నోరూ నువ్వూను... నీవా విషయాన్ని వొదిలేయ్! పిల్ల మెళ్లో గొలుసు విషయం నేను చూసుకుంటాను కాని నీవు లోనికెళ్ళి మిగతా పనుల్ని చూడు!" అంటూ కసురుకున్నాడతను.

దాంతో, శాంతకేం చేయాలో తోచక మౌనంగా వెళ్ళి కూతురు గదివంక నడిచింది.

అక్కడ సుజాత కనిపించలేదామెకు.

"సుజాత పిన్నేది సుమా?" అడిగిందామె.

"ఇవుడే వాళ్లింట్లోకి వెళ్ళిందమ్మా!" అంది సుమ.

కూతురు చెప్పింది వింటూనే ప్రక్క నాటా దొడ్డి గుమ్మాన్ని తట్టింది శాంత.

మధు వచ్చి తలుపుల్ని తెరిచాడు.

లోపల సుజాత చంటాణ్ణి వొళ్ళో వేసుకుని కూచుని వుంది.

"సుమకి పెళ్ళి చీరని కట్టించేస్తే నీ పని పూర్తయిపోతుంది సుజాతా! ఓ క్షణం రాకూడదూ" అంది సుజాత.

"వెళ్ళి, ఆ పనేదో చూడు సుజాతా! చంటాడి విషయం నాకు వదిలెయ్!" అన్నాడు మధు.

ఆడవాళ్ళ విషయాల్లో జోక్యం చేసుకుంటున్న భర్త వంక మొదటిసారిగా ఓ క్షణం కోపంగా చూసింది సుజాత. కాని వెంటనే శాంత వంక తిరిగింది.

"చంటాడికి పాలిస్తున్నానక్కా. కాగానే వస్తాను. నీవెళ్ళి అన్నీ సిద్ధంచెయ్" అంటున్న ఆమె వంక మళ్ళీ చూడకుండానే అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయింది శాంత.

ఆమె అలా వెళ్ళిందో లేదో భర్త వంక గిర్రున తిరిగింది సుజాత.

"ఓవక్క చంటాడి వొళ్ళు పెనంలా కాలిపోతుంటే వాణ్ణొదిలేసి వెళ్ళమంటారేంటండీ? సాయంకాలంనుంచి చెబుతున్నాను... హాస్పటల్ కెళదాం అని.. కాని మీరా విషయాన్నే పట్టించుకోకుండా ఎందుకూర్చుంటున్నారో నాకర్థమై చావడంలేదు."

సుజాత అలా అనేసరికి ఆమె మొహాన్ని చూడకుండా పక్కకి తిప్పేసుకున్నాడు మధు. వారం రోజుల క్రితం డాక్టరుగారు చెప్పిన విషయాన్ని ఆమె చెవిన వేసే ధైర్యం అతనికి లేకుండా పోయింది.

"నన్ను క్షమించండి మధుగారూ! నిజాన్ని మీ చెవిన వేయక తప్పదు. మీ చంటాడి పరిస్థితి అంత ఆశాజనకంగా లేదు. వాడు మాతృగర్భంలో వుండగానే శ్వాసకోశం దెబ్బతింది. ఇవుడే మందులూ వాణ్ణి బాగుచేయలేవు. ఏ క్షణంలోనైనా వాడి పరిస్థితి విషమించవచ్చు!" అంటున్న డాక్టర్‌గారి వంక అయోమయంగా చూస్తూ వుండిపోయాడతను.

"సార్! మీరే సూపర్ స్పెషాలిటీస్ వున్న హాస్పటల్ అన్నా లేదా, ఏ స్పెషలిస్ట్ దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళమన్నా తీసుకెడతాను. డబ్బుకోసం వెనక్కి తిరిగిచూడను!" అంటున్న మధువంక విచారంగా చూశారా డాక్టరుగారు.

"లాభం లేదు మధూ! ఓ ఆరువెలల శిశువు జీవితంతో అంత నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తించేంతటి దుర్మార్గుణ్ణి కాను. నాకు ఈ వైద్యరంగంలో వున్న అనుభవం, అవగాహనలని కలబోసి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చింతర్వాతే ఈ విషయాన్ని మీకు చెబుతున్నాను. మీ చంటాడి జబ్బుని నేనే కాదు ఏ వైద్యుడూ, ఏ హాస్పటలూ కూడా నయం చేయలేదు. అనవసర ఖర్చూ, శ్రమలకు గురిచేయడం నా అభిమతం కాదు. వాడికి ఆయుష్షున్నంత కాలం బ్రతుకుతాడు. అంతవరకే మీరు సంతోషించండి. అంతకన్నా మించి మీకు ఇతర ఆశల్ని కలిగించలేను"

డాక్టరుగారంత ఖచ్చితంగా, నిర్మొహమాటంగా తన కొడుకు ఆరోగ్య పరిస్థితిని తేల్చేసరికి నోట మాట రాకుండా అచేతనుడై మంచుని పోయాడు మధు. కాని ఈ విషయాన్ని సుజాత కెలా తెలియజేయాలో తెలీక మనసులోనే మదనపడిపోసాగాడు.

అతని అంతర్మథనాన్ని చదివేశారు డాక్టర్‌గారు.

"ఈ విషయాన్నవుడే మీ ఆవిడకు తెలియనీకండి. జరిగేది ఎలాగూ జరక్క మానదు. ఆ క్షణంలో ఆమె అంతట ఆమే నిజాన్ని తెలుసుకుంటుంది!" డాక్టరుగారి ఆ సలహాని ఇన్నాళ్ళు పాటిస్తూ వచ్చాడు మధు.

చంటాణ్ణి హాస్పటల్‌కు ఎందుకు తీసుకెళ్ళడం లేదు? అంటూ ఈ రోజు కాకుండా మరో రోజెవుడైనా అయివుంటే భార్య ప్రశ్న అతన్నింత ఇరకాటంలో పడవేయకుండా వుండేది.

అతనలాంటి ఇబ్బందికి లోనవడానికి కారణం వేరే వుంది.

గత రాత్రి ఏదో మాటల సందర్భంలో అతని ముందుకాళ్ళకి బంధాన్ని వేసేశాడు శంకరం.

"మధూ! పెళ్ళికొడుకు తల్లిదండ్రుల్ని కట్నం లేకుండా పెళ్ళి కొ[illegible]దరు నీకు జన్మజన్మలకు ఋణపడి వుంటాను. వాళ్ళు తమ నిర్ణయాన్ని వెనక్కి తీసుకోకుండా నీ భార్య మెళ్లోని గొలుసుని తీసి దాన్ని సుమ కోసమే చేయించాం! అంటూ నీవు చూపిన ఔదార్యాన్ని నేను జన్మజన్మలకూ మరచిపోలేను. ఈ పెళ్ళికి ముందే నీ భార్య గొలుసులాంటి దాన్నే తయారుచేయడానికి కంసాలికి ఆర్డరిచ్చిన సంగతి నీకు తెలుసు. ఆ గొలుసు కోసమే గోపాలరావు డబ్బు సహాయం చేస్తానన్న విషయాన్ని కూడా నీ చెవిన వేశాను. అయితే ఇవన్నీ సక్రమంగా జరిగిపోవాలని భగవంతుణ్ణి అనుక్షణమూ వేడుకుంటున్నాను.. ఈ ముహూర్తానికే సుమ పెళ్ళి ఖచ్చితంగా జరిగిపోయేలా చూడాల్సిందిగా నిన్ను ప్రార్థిస్తున్నాను. పెళ్ళికోసం ఖర్చు ప్రారంభించాక ఏ కారణం చేతనైనా ఈ పెళ్ళి ఆగిపోవడం లాంటూ జరిగితే నాకు మరోసారి కాణీ కూడా అప్పిచ్చే నాథుడు లేడు. ఆ పరిస్థితుల్లో నేనే అఘాయిత్యం చేస్తానో నాకే తెలీదు!" మూర్తీభవించిన మధ్యతరగతి జీవితానికి ప్రతీకగా నిలిచివున్న శంకరం తన పరిస్థితినలా తేటతెల్లం చేయడంతో మధుకంతా అగమ్యగోచరంలా తోచింది.

తన ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకుండా ఏదో ఆలోచనలోకి జారిపోయిన భర్తను చూస్తున్న సుజాతకి ఏమీ పాలుపోలేదు.

ఈలోగా చంటాడు నిద్ర వస్తున్నట్టుగా పాలు త్రాగడం మానేశాడు.

వాణ్ణి మెల్లిగా పడుకోబెడుతున్న భార్యని చూసిన మధుకి తటాలున ఓ ఆలోచన వచ్చింది.

చంటాడి దుస్థితిని వెల్లడిచేసేందుకు బదులుగా ప్రస్తుతం శంకరం పరిస్థితిని ఆమె దృష్టికి తీసుకుని వచ్చి కొంత సమయాన్ని ఆదా చేయాలనుకున్నాడతను.

"సుజాతా!... శంకరం గారు ఎలాంటి పరిస్థితుల్లో సుమ పెళ్ళిని జరిపిస్తున్నారో నీకు వేరే చెప్పక్కర్లేదు. ఈ సమయంలో మన చంటాడికి సుస్తీగా వుందని తెలిస్తే వాళ్లింట్లో అంతా కంగారుపడిపోతారు. పైగా పెళ్ళి పందిట్లో కూడా అనవసర కలవరం బయలుదేరుతుంది. మనకోసం సుమ పెళ్ళిని ఆవుచేయడానికూడా నెనుకాడరు శంకరంగారు. ఈ పరిస్థితుల్లో మనం కేవలం ఓ గంట ఓపిక వహిస్తే చాలు! అవుడు మనం వాణ్ణి వెంటనే హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళదాం!" అంటున్న భర్తవంక అదోలా చూసింది సుజాత.

తనముంచి భర్త ఏదో దాస్తున్నాడన్న అనుమానం మొదటిసారిగా పొడసూపిందామెకి.

కాని అదేమిటో తెలియకుండా అనవసర వాదనకు నడుం కట్టదల్చుకోలేదామె.

దాంతో వెంటనే లేచి మంచుంది.

"మీరు చంటాణ్ణి నిద్రబుచ్చండి! నేను వెళ్ళి ఆ పెళ్ళి పిల్ల సింగారాన్ని పూర్తి చేసి వస్తాను!" అంటూ చరాచరా వెళ్ళిపోతున్న భార్యవంక దెబ్బతిన్న వ్యక్తిలా చూశాడు మధు.

పెళ్ళికూతుర్ని అన్యమనస్కంగానే సిద్ధం చేస్తూన్న సుజాత వంక చూస్తూ శాంత కొంచెం కంగారుపడిన మాట వాస్తవం. పైగా ఆ గదిలోవున్న శంకరం బంధువులు కూడా ఆ విషయాన్ని గమనించినట్లుగా కొంచెం ఆదుర్దాని వ్యక్తం చేయసాగారు.

సుమని ముస్తాబు చేస్తూన్న ఆ అరగంటలో ఏదోవంకతో కనీసం నాలుగు సార్లయినా వచ్చి చంటాణ్ణి చూసి వెళ్ళుంటుంది సుజాత.

కాని ఆమె తన పనిని ముగించుకుని వచ్చేసరికల్లా చంటాడి పరిస్థితి కాస్తా దిగజారిపోవటం ప్రారంభించింది.

అది చూసి మధుక్కూడా వొణుకు పుట్టుకొచ్చింది.

"సుజాతా! నేనిప్పుడే వెళ్లి డాక్టర్ గారినోసారి కలసివస్తాను! కాని ఈలోగా నేను చెప్పిన విషయాన్ని మాత్రం మరిచిపోవద్దు" అంటూ గబగబా వీధిలోకి నడిచాడతను.

ఆ అపరాత్రివేళ తన మోపెడ్‌ని స్టార్ట్ చేస్తూన్న మధువంక వెర్రిచూపులు చూస్తూ వున్న శంకరం కాస్తా ఆ వీధి మూలనుంచి కదలలేకపోయాడు.

మధు మోపెడ్ స్టార్ట్ చేయగానే ఆ బండి హెడ్‌లైట్ కాంతిలో దూరంగా శ్రీను కనిపించాడతనికి. గోపాలరావు ఇంటినుంచి తిరిగి వస్తోన్న కొడుకుని చూడగానే అతనికి ప్రాణాలు లేచివచ్చాయి.

పెళ్ళివందిట్లోకి ఏదో వస్తువు అర్జంటుగా కావాల్సి వచ్చి వుంటుంది. మధు అందుకే వెళుతుండవచ్చునుకుంటూ ఆ క్షణంలో సరిపుచ్చుకున్నాడతను.

కాని ముందుకెడుతోన్న మోపెడ్ వెలుగులో తనకి దగ్గరగా వస్తోన్న శీను మొహంలో వెలుగు కనిపించకపోవటం చూసి అప్పటికే చీకట్లో వున్న అతని వదనంపై మరింత చీకటి కమ్ముకుంది.

"గోపాలరావుగారిప్పుడే వచ్చారు. వారికి రావాల్సిన డబ్బు యింకా చేతికందలేదట. మిమ్మల్ని క్షమించమన్నారు నాన్నా!" అంటూన్న శ్రీను గొంతుని వింటూనే శంకరం గొంతులోని తడికాస్తా ఆరిపోయింది.

గుండెపోటు వచ్చిన వాడిలా వెనక్కి విరుచుకుపడబోయిన తండ్రిని అతి కష్టంగా పట్టుకుని పెళ్ళిపందిరి దాకా తీసుకుని వచ్చి పార్క్ చేసి వున్న ఓ స్కూటర్‌పై కూచోబెట్టాడు శీను.

"మంచినీళ్ళు!.... అంటూ నీరసంగా పలికాడు శంకరం.

శీను యింట్లోకి పరుగుదీశాడు.

చల్లటి నీళ్ళు గొంతులో పడ్డాక కోలుకున్నాడతను. ఆ వెంటనే అతని బుర్ర వేగంగా పనిచేసింది.

"ఈ క్షణంలో తనని ఆదుకునే శక్తి భగవంతుడికొక్కడికే వుంది. ఆ భగవంతుడిపుడు తనకు 'మధు' రూపంలో అందుబాటులో వున్నాడు!"

మధు తిరిగి రాగానే 'సుజాత' గొలుసుని అడిగి తీసుకుని ఈ గండం నుంచి గట్టెక్కేయాలనే నిర్ణయానికొచ్చాక అతని మనసు కుదుటపడింది.

"తనిప్పటికే మధు కెంతో రుణపడి వున్నాడు! అతని మూలంగానే ఈనాడు తనకు ఓ, స్వంత ఇల్లంటూ ఏర్పడింది. అతని ప్రయత్నం వల్లనే తన కూతురికీరోజు పెళ్ళి జరుగబోతోంది. ఇంతెందుకు? తనీరోజు నిశ్చింతగా వుండగలుగుతున్నాడంటే అందుకు కారకుడు మధు!"

"స్వంత ఇల్లు !..." ఆ విషయం జ్ఞాపకం రాగానే తను ఒకప్పుడు ఓ మారుమూల వీధిలో ఓ ఇరుకు ఇంట్లో అద్దెకి వుంటం గుర్తుకొచ్చింది. ఆ అద్దింట్లో వున్నంత కాలం 'సుమ'కి సంబంధం అంటూ ఎవరూ రాలేదు.

"ఈ ఇంట్లో వున్నంతకాలం మీ అమ్మాయికి పెళ్ళి జరుగదు సార్!" ఓరోజు అప్రయత్నంగా అనేసిన 'మధు' వంక ఆరోజు దెబ్బతిన్న వాడిలా చూశాడు శంకరం.

కాని ఆ సాయంకల్లా ఆ కోపం చల్లారిపోయింది. పైగా మధు తీసుకువచ్చిన చల్లనివార్త అతన్ని ఆనందంలో ముంచేసింది.

"శ్రీనగర్ కాలనీలో చిన్న ప్లాటొకటి బేరానికొచ్చింది సార్! మూడొందల గజాలు... కొంచెం చవగ్గా వస్తోంది.. ధైర్యంచేసి మీరు సగం డబ్బుని ప్రావిడెంట్ ఫండ్ నుంచి తీసియిస్తే మీరూ నేనూ కలిసి దాన్ని స్వంతం చేసుకోవచ్చు. మనయిద్దరి పేరిటా రిజిష్టర్ చేయిస్తాను. ఆ తర్వాత నా పేరిట అప్లైచేసి ఇంటికోసం లోను తీసుకుంటాను. రెండు వాటాలుగా కట్టించి చెరోవాటాలో వుండిపోదాం! మీ అమ్మాయిల పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయేవరకూ నెలనెలా 'లోను' ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్‌ని నేనే కడుతుంటాను. మీకు వీలు కలిగినప్పుడల్లా మీ శక్త్యానుసారం మీ వంతు డబ్బుని చెల్లిస్తే చాలు!"

ఆధునిక వ్యవస్థలో
మనం కోల్పోతున్న
ఆత్మీయత,
త్యాగాల వెనుక
స్వార్థరాహిత్యమైన
స్నేహాన్ని ఆవిష్కరించిన
ఉదాత్తత, ఈ ఉత్తమ
కథ ప్రత్యేకత.

మధు చెప్పింది వింటూనే ఆనందంతోబాటుగా ఎంతో ఆశ్చర్యం కూడా కలిగింది శంకరానికి.

ఈ రోజుల్లో కూడా మధులాంటి మంచి వాళ్ళు వుంటారని అతనికిప్పుడే తెలిసి వచ్చింది. స్నేహాన్ని అంత అర్ధవంతంగా పాటిస్తూన్న మధుపై కొండంత వాత్సల్యం ముంచుకొచ్చిందతనికి.

... ఆ తర్వాత ఆరునెలలు తిరిగేసరికి తమ స్వంత వాటాల్లోకి మారిపోయారా యిద్దరూ....

"నాన్నా పెళ్ళికొడుకు బాబాయట! మిమ్మల్ని రమ్మంటున్నారు!" శ్రీను గొంతు వినిపించడంతో ఆలోచనల్లోంచి జారిపడ్డాడు శంకరం.

మధు రాకకోసం ఎదురుచూస్తున్న అతనికక్కణ్ణుంచి కదలటం యిష్టం లేకున్నా తప్పలేదు.

శంకరం లోని కొచ్చేసరికి అప్పటికే ఆ పెద్దాయనతో మాట్లాడుతోంది శాంత.

"పెళ్ళి కొడుక్కి వేణ్ణీళ్ళు సిద్ధంగా లేవండీ! విడిదింట్లో పుల్లలు మండటం లేదు. మీ ఇంట్లోని 'గీజరు'లో నుంచి ఓ బాల్చీడు నీళ్ళ నక్కడికి పంపే ఏర్పాటు చేయండి!" అంటూ వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడాయన.

"గీజరు!" అనే సరికి గతుక్కుమంది శాంత. తమ యింట్లో గీజరెక్కడుంది? వెంటనే మధు యింట్లోని 'ఇమ్మెర్షన్ రాడ్' విషయం జ్ఞాపకం వచ్చిందామెకి.

"క్షణం ఆగండి అన్నయ్యగారూ!" అంటూ లోనికెళ్ళి 'రమ'ని మధు వాటాకి పరుగుదీయించింది.

'సుమ' చెల్లెలు 'రమ' లోనికి అడుగు వేయగానే ఉలికిపడింది సుజాత. విషయం తెలుసుకుని ఆ వస్తువునిచ్చేసి ఆ పిల్లని వెంటనే పంపించి వేసింది.

చంటాడికి అప్పటికే వొళ్ళు చల్లబోడుతోందన్న విషయం ఆమె దృష్టికింకా రాలేదు. వాడు పాలు తాగకుండా రొమ్ముని వదిలేస్తూ వుండటం చూసి ఏంచేయాలో తోచలేదామెకి.

ఆ క్షణంలోనే తిరిగివచ్చాడు మధు.

కంగారుగా అతనివంక చూసింది సుజాత.

"డాక్టర్ గారాన్ని కలిశాను సుజాతా! ఈ మందుని వాడికి పట్టించమన్నారు అంటూ భార్య ప్రక్కనే చతికిలబడ్డాడతను. అలా కూచుండగా అతని కళ్ళు ఆచ్ఛాదన తొలిగివున్న భార్య వక్షస్థలాన్ని గమనించాయి.

చేపులొచ్చిన సుజాత రొమ్ములోంచి పాలు ధారగా కారిపోతున్నాయి. ఆ విషయాన్నామె గమనించే స్థితిలో లేదు.

"చంటాడు పాలు తాగటం లేదండీ!" అంటూ గొల్లు మందామె.

కొడుకువంక అయోమయంగా చూశాడు మధు.

"మళ్ళీ ఓసారి ప్రయత్నించు సుజాతా!" అంటూ చంటాణ్ణి ఆమె రొమ్ముల మధ్యకి మొహం చేరేలా సర్దాడతను.

కాని తన రొమ్ముల్లోంచి పాలు వాడి మొహంపై చిమ్ముతుండగా నోరు విప్పని కొడుకుని చూస్తూ భర్తవంక నిస్సహాయంగా చూసిందామె.

"ఏమండీ! హాస్పటలుకు వెడదామండీ!" దీనంగా పలికిందామె గొంతు.

ఆమె వంక చురుగ్గా చూశాడు మధు.

"సుజాతా! యింకా కొద్దిసేపు ఓపికపడితే సుమ మెళ్ళో తాళిపడిపోతుంది. ఆ మరుక్షణంలో మనం హాస్పటల్లో వుంటాం. కొద్దిగా ధైర్యాన్ని కొనితెచ్చుకో!" అంటూన్న భర్త వంకా... చంటాడివంకా మార్చి మార్చి చూస్తూ వెర్రిదానిలా కుమిలిపోసాగింది సుజాత.

యింతలో ప్రక్కింట్లోనుంచి ఓ పెద్ద ముత్తయిదువ గొంతు పెద్దగా వినిపించింది.

"పెళ్ళి పిల్ల చేతులకి రెండురోజుల క్రితమే గోరింటాకు పెట్టాల్సింది. యిపుడాపిల్ల చేతులలా బోసిగా వుంటే ఏం బావుంది?"

అది వింటూనే 'ఉమా!' అంటూ మూడోకూతుర్ని పిలిచింది శాంత.

ఆ పిల్ల పరిగెత్తుకు వచ్చింది.

"సుజాత పిన్నింట్లో గోరింటాకు రెడీమేడ్ పేస్ట్ ట్యూబ్ వుంది. వెళ్ళి అడిగిపట్రా!"

ఉమలోనికి రాకముందే సుజాత లేచి నుంచుంది. చంటాణ్ణి మధుకందిస్తూ "నేను వస్తాను పద ఉమా! సుమ చేతులకి నేనే డిజైన్ వేస్తాను. నిమిషాల్లో బొమ్మ పండుతుంది!". అంటూ డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ వంక నడిచిందామె.

...యింతలో కళ్యాణ మంటపంలోనుంచి పురో

హితుడు గొంతుచించుకున్నాడు.

చప్పట్లు.

ఆయన అరుపుని వింటూనే సన్నాయి మేళం వాళ్ళు తమ గరాల్ని సవరించుకున్నారు.

పెళ్ళికొడుకు వచ్చేసి పీటలపైన కూచోవటంతో కార్యక్రమం ప్రారంభమయింది.

తీరా కన్యాదానం... కాళ్ళు కడుగటం... అంటూ పురోహితుడు పురమాయిస్తున్నపుడు మగ పెళ్ళి వాళ్ల వైపు ఆడవాళ్లు కొందరు సుమ గదిలోకి వెళ్ళటం జరిగింది. సుమ మెళ్ళో గొలుసు లేకపోవడం చూసి తిరిగొస్తున్నపుడు వాళ్ల చెవులు కొరుక్కోవటాన్ని ప్రక్కనే వున్న శంకరం గమనించాడు.

వెళ్లి మధుని స్వయంగా గొలుసుకోసం అడగా లంటే మళ్ళీ మొహమాటం అడ్డొచ్చింది. దాంతో భార్యవంక చూశాడతను.

పెళ్ళికూతురు చేతులకు గోరింటాకుమా, కాళ్ళకు పారాణి తీర్చిదిద్దాక చేతులు కడుక్కుని తమ యింట్లోకి వచ్చేసిన సుజాత కాస్తా చంటాణ్ణి చూస్తూనే 'కెవ్వు' మంటూ అరవబోయింది.

దిగ్గున లేచి తన చేతితో ఆమె నోటిని మూసి వేశాడు మధు.

పడుకునివున్న చంటాడి గొంతు నీలంరంగుని సంతరించుకుంటోంది! వాడికి శ్వాస బాగా అందడం లేదన్న విషయం బాగా తెలిసిపోతుంది!

అదే క్షణంలో పెళ్ళి పందిట్లో పురోహితుడు గొంతు మళ్ళీ చించుకుంది.

"పెళ్ళి పిల్లని తీసుకురండి!"

చంటాణ్ణి వొళ్లో వేసుకుని కూర్చునివున్న మధు వంక మొదటిసారిగా తీక్షణంగా చూసింది సుజాత.

తమ తలుపుదగ్గర అలికిడి విని వెనక్కిచూశాడు మధు.

శంకరం, శాంతలు చేతులు నలుపుకుంటూ గడపలో నుంచుని వుండటంచూసి కొయ్యబారిపోయారు మధు దంపతులు.

"లోనికి రావటానికి మాకు మొహం చెల్లటం లేదు సుజాతా! కాని తప్పనిసరి అయిన పరిస్థితుల్లో నీ గొలుసు కోసం రావటం నాకు సిగ్గుగా వుంది" అంది శాంత. "తలతాకట్టు పెట్టయినా సరే రెండు రోజుల్లో నీ గొలుసును నీకు తిరిగి యిస్తానమ్మా!... మధూ! నన్ను క్షమించు!" అంటూ కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు శంకరం.

"గొలుసు యిచ్చేసెయ్ సుజాతా! ఆలస్యం చేయకు!" అన్నాడు మధు.

గభాలున మెళ్ళోంచి తన గొలుసుని తీసి వెళ్ళి శాంత చేతిలో పెట్టేసింది సుజాత.

గొలుసు చేతిలో పడగానే పెళ్ళి పిల్లగది వంక పరుగుదీశారు శంకరం దంపతులు. వారి ఆదుర్దా వారిది! మధు యింట్లో ఏం జరుగుతుందో తెలుసుకోవాల్సిన ఆలోచన వారికి కలుగలేదు.

వెనక్కి తిరిగిన సుజాత చంటాడివంక చూస్తూనే భయంతో కళ్ళు తేలవేసింది.

చంటాడు నోరుతెరిచి శ్వాసకోసం ఆరాటపడుతున్నాడు.

"ఏమండీ! పదండి! హాస్పటల్‌కెడతాదం!" ఈ సారి సుజాత గొంతులో కొద్దిగా బలమైన నిర్ణయ ప్రభావం ధ్వనించింది.

"సుజాతా! నీ ఆవేదనని అరికట్టే శక్తి నాకు లేదు. కాని కేవలం మరో అయిదు నిమిషాలు ఓపిక పడితే చాలు!..." ఓ ఇంట్లో శుభకార్యం జరుగుతుండగా అదే ఇంట్లోని మరో వాటాలో ఓ ప్రాణి చావు బతుకుల్లో మునిగి తేలుతోం దని తెలిస్తే ఆ శుభకార్యం కాస్తా ఆగిపోతుంది. సుమ పెళ్ళికి మనం అలాంటి ఆటంకాన్ని కలిగించకూడదు!" అంటూ యింకా ఏదో చెప్పబోతూ అర్ధాంతరంగా ఆగిపోయాడు మధు.

అతనడి దృష్టి చంటాడిపై పడింది.

వాడి నోట్లోంచి నొంగ కారుతోంది!

అది చూస్తూనే సహనాన్ని కోల్పోయింది సుజాత! యిహ భర్త మాటల్ని వినిపించుకోలదల్చుకోలేదామె! దాంతో గభాలున చంటోణ్ణి అందుకుని లేచి నుంచుంది.

అదే సమయంలో పెళ్లి పందిట్లో సన్నాయి వాద్యాలు తారాస్థాయి నందుకున్నాయి.

సరిగ్గా మూడుముళ్ళు పడే వేళలో పందిట్లో పెళ్ళివాళ్ళంతా తమవంక కళ్ళప్పగించి చూస్తుండగా వీధిలోకి పరుగుదీస్తున్న భార్యని వెర్రిగా అనుసరించాడు మధు.

కళ్యాణ మంటపంలో సుమ దంపతులపై అక్షింతలు చల్లుతూనే పందిట్లోనుంచి నిష్క్రమిస్తోన్న మధు దంపతుల్ని చూసిన శంకరం కళ్ళునీళ్ళని నింపుకున్నాయి.

వారలా అర్ధాంతరంగా ఎందుకు వెళ్ళిపోతున్నారో అనే విషయం అతనికి అంతుపట్టలేదు.

"అమ్మా శాంతమ్మా! తదుపరి కార్యక్రమం హోమం! అందుక్కావలసిన ఏర్పాట్లని చూడు తల్లీ!" పురోహితుడి కంఠస్వరం గంభీరంగా వినిపించింది.

"మనసు" అనే యజ్ఞగుండంలో "స్నేహం" అనే హోమాన్ని ధారపోసిన మధుకు మనసులోనే చేతులెత్తి నమస్కరించాడు శంకరం.

"సంతోష సమయంలో స్నేహానికి విశ్రాంతి!...

అపుడు బంధువులు దగ్గరవుతారు!

ఆపదకాలంలో బంధువులకు విశ్రాంతి!....

అపుడు స్నేహితులే దగ్గరి వారవుతారు!

తానొకసారి 'స్నేహం' విషయంలో పలికిన ఆ నాలుగు వాక్యాల్ని మననం చేసుకున్నాడు శంకరం.

ఆ తర్వాత, ఆ రాత్రంతా, ఆ వాక్యాలే అతని మనసులో ప్రతిధ్వనించాయి. ◆

కర్మఫలం

అనుభవించేది
అనుభూతి పంచేది
ఇచ్చేది, పుచ్చుకునేది
పొందేది, పోగొట్టుకునేది
పూర్వజన్మ కర్మఫలం
అయినప్పుడు–
పశ్చాత్తాపాలు, పొగడ్తలు
పొరపాట్లు, నిందలు
అన్యాయానికి ఆక్రోశమూ
అభ్యుదయానికి ఆనందమూ
ప్రదర్శించటం దేనికి?
వ్యర్థ ప్రయత్నాలు
వృధా ప్రయాసలు ఎందుకు?
బుద్ధి కుశలత, శక్తియుక్తులు,
ఆశయాలు, వాటి సాధనలు,
అభివృద్ధి పథకాలు,
ప్రగతి ప్రణాళికలు,
సంస్కరణ వ్యక్తిత్వాలు,
కళాత్మక నైపుణ్యాలు,
సంక్షేమ వికాసాలు
విశాల హృదయాలు
స్వయంకృతాలని
భావిచటం ఎందుకు?

–సునీత

Hyderabad, AP

తెలుగు వనిత

వెంకన్న పాదముల వినతులను జేసి
కోటప్ప కొండపై కానుకలనిచ్చి
దుర్గమ్మ గళములో దండలను వేసి
ఆదికవి నన్నయ్య ఆశీస్సు లంది
తిక్కన్న కైతలను తేజమును పొంది
ఎఱ్ఱన్న పదములను ఎడదయును పొంగ
పెద్దన్న అల్లికల జిగిబిగిలు చూసి
తిమ్మన్న మాటల మధురిమలు గ్రోలి
శ్రీనాధు సీసాల శృంగారమెంచి
పోతన్న పద్యాలు భావమున నుంచి
వేమన్న శతకమున నీతులను నేర్చి
కృష్ణమ్మ కెరటాల ఊయలల నూగి
గోదారి గానాల పరవశము చెంది
పెన్నమ్మతో పాటు పరుగులను తీసి
పైరగాలిని కూడి పాటలను పాడి
నల్ల మబ్బుల తోడ నాట్యములు చేసి
నీలి సంద్రము లోన పొంగు తరగలపైన
నావనొక్కటి యెక్కి
రసరమ్య భావాల రాగాల లోన
తేలిపోయెడి దాన
తెలుగు వనితను నేను
వెలుగు పడతిని నేను.

– సుప్రభ

Morristown, NJ